

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 710/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Gažkovou, advokátska kancelária, 1. mája 709, Liptovský Mikuláš, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1 Tpo 9/2017-77 z 31. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva a slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Tpo 9/2017-77 z 31. januára 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Liptovský Hrádok pod ČVS: ORP-383/LH-LM-2016 z 27. mája 2016 podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vnesené obvinenie za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

3. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Tp 4/2016 z 11. decembra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 Tpo 52/2016-35 z 2. januára 2017 bol sťažovateľ z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku vzatý do väzby.

4. Podaním z 12. januára 2017 sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu.

5. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Tp 4/2016 z 18. januára 2017 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

6. O sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu z 18. januára 2017 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením č. k. 1 Tpo 9/2017-77 z 31. januára 2017 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nie dôvodnú a rovnako podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

7. Sťažovateľ je presvedčený, že krajský súd svojím uznesením z 31. januára 2017 zasiahol do jeho základného práva na osobnú slobodu, ako aj práva na slobodu a bezpečnosť, a to tým, že sa „*vôbec nezaoberal podanou sťažnosťou*“ proti uzneseniu

okresného súdu z 18. januára 2017 „a jej dôvodmi“. Rozhodnutie krajského súdu preto považuje za arbitrárne, ktoré „neobsahuje žiadne zdôvodnenie podanej sťažnosti, teda krajský súd vôbec o tejto sťažnosti nekonal a nerozhodol“.

8. Podľa slov sťažovateľa krajský súd „konal a rozhodoval o úplne inej sťažnosti (zo 16. 12. 2016), o ktorej už predtým rozhodol, a to dňa 02. 01. 2017“ a ktorá „bola podaná proti uzneseniu o vzatí do väzby“. Podľa neho „Krajský súd mal konať a rozhodovať o sťažnosti odôvodnenej dňa 20. 01. 2017, v ktorej sťažovateľ... argumentoval dôvodmi..., že držanie vo väzbe je nedôvodné, pretože vyšetrovaním bolo preukázané, že nespáchal skutok pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, pretože obvinenie bolo vznesené v čase a za obdobie, keď nebol dlžný na výživnom. Uviedol, že skutočnosť, že takto vysokú sumu 300 € až 500 € mesačne [REDAKOVANÉ] nepovažovala za výživné, je jej subjektívny pocit a uvedené je potrebné vykladať objektívne a s akým úmyslom sťažovateľ dával peňažné prostriedky, na čo boli použité a aj s prihliadnutím predchádzajúce fungovanie manželov. Ďalej uviedol, že [REDAKOVANÉ] sa vo svojej výpovedi priznala k tomu, že odmieta prijať ďalšie výživné od sťažovateľa a to z dôvodu, aby bol trestne stíhaný.“. Týmito dôvodmi sa podľa sťažovateľa krajský súd nezaoberal, ale „sa zaoberal úplne inými dôvodmi, ktoré sťažovateľ neuviedol. Krajský súd uviedol, že sťažovateľ podal sťažnosť z dôvodu, že sa trestného činu nedopustil, obvinenie mu bolo vznesené len na základe výpovede [REDAKOVANÉ] a spochybnil dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, čo nie je pravda vzhľadom na písomné odôvodnenie sťažnosti zo dňa 20.01.2017.“.

9. Sťažovateľ zastáva názor, že jeho „väzobné stíhanie je nezákonné a neexistuje žiadny dôkaz, na podklade ktorého by bolo možné hovoriť o dôvodnosti zákonnosti väzby a dôvodnosti vznesenia obvinenia, naopak spis obsahuje jednoznačné dôkazy o nevine sťažovateľa“.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3. a ods. 4 Dohovoru o základných právach a ľudských

slobodách uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1 Tpo/9/2017-77 zo dňa 31. 01. 2017 porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1 Tpo/9/2017-77 zo dňa 31. 01. 2017 zrušuje.

Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 7.000 eur do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 312,34 eur... na účet právneho zástupcu JUDr. Zuzany Gažkovej, advokátky do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

13. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

14. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak

tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

17. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv na osobnú slobodu zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv na slobodu a bezpečnosť zaručených v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 1 Tpo 9/2017-77 z 31. januára 2017, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd napriek presvedčeniu sťažovateľa o neexistencii dôkazu, ktorý by odôvodňoval zákonnosť jeho väzby a samotného vznesenia obvinenia, v konečnom dôsledku nevyhovel (v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. K zásahu do označených práv sťažovateľa malo podľa jeho názoru dôjsť aj tým, že druhostupňový súd nerozhodoval o relevantnom opravnom prostriedku sťažovateľa, ale o inej, predošlej sťažnosti, o ktorej už bolo skôr rozhodnuté.

18. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

19. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

20. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhodenie alebo vydanie.

21. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a

má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

22. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

23. Ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov a nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

24. Sťažovateľ namieta uznesenie krajského súdu č. k. 1 Tpo 9/2017-77 z 31. januára 2017, ktorým sa rozhodovalo o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Tp 4/2016 z 18. januára 2017 o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Predmetom tohto konania a rozhodnutia bola teda osobná sloboda sťažovateľa.

25. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol:

„Sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Liptovský Mikuláš uznesením, sp. zn. 2 Tp/4/2016 z 18. 1. 2017 podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol žiadosť obvineného [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby na slobodu...

Citované uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože bolo ihneď po jeho vyhlásení napadnuté sťažnosťou obvineného. Podanú sťažnosť odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne. V odôvodnení sťažnosti uviedol, že stíhaného trestného činu sa nedopustil. Obvinenie mu bolo vznesené len na základe výpovede poškodenej [REDAKOVANÉ]. Obvinený ďalej spochybnil dôvod väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. V tejto súvislosti uviedol, že práve jeho vzatím do väzby nemôže plniť zákonom určenú vyživovaciu povinnosť. Navrhol preto, aby krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a prepustil ho na slobodu.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por., preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce výrokom napadnutého uznesenia a po zvážení všetkých okolností významných pre rozhodnutie dospel k záveru, že sťažnosť obvineného, nie je dôvodná...

Okresný súd rozhodol vecne správne, keď zamietol žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu. Dôvodnosť podozrenia, že obvinený spáchal skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie právne kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. je doposiaľ potvrdená priebežne vykonanými dôkazmi v prípravnom konaní. Medzi tieto dôkazy patrí najmä čiastočné priznanie obvineného k spáchaniu trestného činu, ako aj výpoveď manželky [REDAKOVANÉ]. Manželka obvineného v priebehu prípravného konania uviedla, že [REDAKOVANÉ] po dlhšiu dobu neplatil určené výživné (od mesiaca jún roku 2015 do novembra 2016)...

Podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. môže byť okrem iného obvinený vzatý do väzby, ak z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, ako aj z výsluchu obvineného pred okresným súdom, je zrejmé, že [REDAKOVANÉ] mal vedomosť o svojom trestnom stíhaní od 16. 6. 2016, kedy mu bolo do vlastných rúk doručené uznesenie

o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Tr. por. Naposledy bol k trvalému pobytu prihlásený vo Važci a v súčasnosti trvalý pobyt prihlásený nemá. Ako adresu na doručovanie písomností v priebehu trestného konania označil Lučivnú 141/9. Na uvedenej adrese poštové zásielky preberal, ale na nariadený úkon trestného konania sa nedostavil. Takéto konanie odôvodnil svojim strachom z trestného stíhania. Pred uplynutím doby približne troch mesiacov obec Lučivnú opustil a presťahoval sa do mesta Bratislava. Z uvedeného dôvodu bola orgánmi polície dňa 7. 10. 2016 vypracovaná žiadosť o jeho predvedenie na úkony trestného stíhania. Obvineného sa orgánom polície podarilo zaistiť v Šamoríne, a to dňa 10. 12. 2016. Na základe týchto skutočností krajský súd v zhode s názorom okresného súdu dospel k záveru, že obvinený sa vedenému trestnému stíhaniu úmyselne vyhýbal, a to v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby, len ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

K dôvodu väzby podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd zvyrazňuje, že obvinený už bol v minulosti súdne trestaný pre úmyselnú trestnú činnosť, i keď sa v súčasnosti na neho hľadá, akoby nebol odsúdený. Z vykonaného dokazovania mal ďalej krajský súd preukázané, že [REDAKOVANÉ] je bez reálneho a legálneho zdroja príjmov. Určenú vyživovaciu povinnosť si mal neplniť v období približne siedmich mesiacov. Vzhľadom na spôsob vedenia života existuje reálna obava, že v protiprávnej činnosti tohto druhu bude pokračovať, a to v prípade, že by bol ponechaný na slobode. Preto je aj podľa názoru krajského súdu u obvineného daný dôvod väzby definovaný ustanovením § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Krajský súd na základe týchto skutočností nezistil zmeny zákonných dôvodov väzby obvineného, a to od svojho predchádzajúceho rozhodnutia (uznesenie sp. zn. 1 Tpo/52/2016 z 2. 1. 2017).“

26. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že mu neprislúcha, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti posudzoval či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby

sťažovateľa alebo akéhokoľvek iného obvineného. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Znovu pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02). Ústavný súd pripomína, že na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takého zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní, sú funkčne usposobené všeobecné súdy, a preto sťažovateľom iniciovaný ústavný prieskum jeho väzobného rozhodnutia môže spočívať len na posúdení, či k rozhodnutiu o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa došlo z dôvodov a spôsobom, ktoré ustanovuje Trestný poriadok.

27. Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia č. k. 1 Tpo 9/2017-77 z 31. januára 2017 vyplýva, že pre rozhodnutie o ďalšom zotrvaní sťažovateľa vo väzbe sa krajský súd podstatnými skutočnosťami zaoberal. Zisťoval, či naďalej existuje dôvodnosť podozrenia, že skutok, pre ktorý je vedené trestné stíhanie, spáchal sťažovateľ, a zároveň či je daná dôvodná obava, že by sťažovateľ ušiel alebo sa skrýval, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu alebo či hrozilo, že bude v trestnej činnosti pokračovať. Záver jeho zisťovania bol taký, že dovtedajšie výsledky prípravného konania potvrdzovali opodstatnenosť trestného stíhania sťažovateľa, pritom krajský súd aj poukázal na dôkazné prostriedky, z ktorých uvedené dedukoval (výpoveď samotného sťažovateľa a výpoveď svedkyne – poškodenej). Taktiež konštatoval existenciu dôvodov útekovej a preventívnej väzby, keď uviedol, že sťažovateľ nie je nikde prihlásený na trvalý pobyt a aj keď preberal zásielky na adrese uvedenej na doručovanie mu písomností, na úkon trestného konania sa nedostavil (sťažovateľ to odôvodnil strachom z trestného stíhania). Ďalšou zistenou skutočnosťou odôvodňujúcou použitie § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v prípade sťažovateľa bolo aj to, že sa v priebehu jeho trestného stíhania odsťahoval do Bratislavy, avšak k zaisteniu jeho osoby došlo v Šamoríne. Naplnenie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku krajský súd videl v tom, že sťažovateľ už bol v minulosti súdne trestaný pre úmyselnú trestnú činnosť, v čase rozhodovania o osobnej slobode bol bez preukázaného reálneho a legálneho zdroja príjmov a vyživovaciu povinnosť si neplnil

v období približne siedmich mesiacov. Prihliadol pritom na spôsob vedenia života sťažovateľa, ktorý vzbudzoval reálnu obavu, že v protiprávnej činnosti tohto druhu by mohol pokračovať.

28. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu za dostatočné, zrozumiteľné, jasné a určité. Výklad a aplikácia krajským súdom uplatnených právnych noriem sú v súlade s ich znením, zmyslom a účelom. Rozhodnutie ako celok je logické, postavené na racionálnych úvahách bez akýchkoľvek vnútorných rozporov. Jeho odôvodnenie korešponduje s výrokom, neodporuje mu. Uvedené jednoznačne signalizuje ústavnoprávnu konformitu napadnutého rozhodnutia, čo vylučuje eventualitu konštatovania zásahu do základných práv sťažovateľa na osobnú slobodu.

29. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, že krajský súd rozhodoval o nie aktuálnej, ale skôr podanej sťažnosti sťažovateľa (podanej proti predošlému rozhodnutiu o jeho osobnej slobode, o ktorej už bolo rozhodnuté 2. januára 2017), toto ústavný súd nemohol akceptovať. Sťažovateľ toto tvrdenie opiera o v opravnom prostriedku uvedené skutočnosti, ktoré podľa názoru ústavného súdu sú relevantné aj vo vzťahu k ostatnej jeho sťažnosti, resp. jej odôvodneniu z 20. januára 2017. Sťažovateľ v ňom mal tvrdiť, že *„držanie vo väzbe je nedôvodné, pretože vyšetrovaním bolo preukázané, že nespáchal skutok pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, pretože obvinenie bolo vznesené v čase a za obdobie, keď nebol dlžný na výživnom“*. Uvedené, aj keď nie doslovne, korešponduje so zhrnutím obsahu sťažnosti krajským súdom vo svojom odôvodnení, keď uviedol, že obrana sťažovateľa spočíva v jeho tvrdení, *„že stíhaného trestného činu sa nedopustil“*. Ak teda námietka sťažovateľa má smerovať k tomu, že sa krajský súd neoboznámil s obsahom jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Tp 4/2016 z 18. januára 2017, a teda sa argumentáciou v nej uvedenou nezaoberal, potom je potrebné uviesť, že ním uvádzané odôvodnenie tejto námietky nie je dostatočne spôsobilé k jej prijatiu a vyhodnoteniu ako opodstatnenej.

30. Ústavný súd však uznáva sťažovateľov argument, že krajský súd v sumári obsahu sťažovateľovho opravného prostriedku uviedol aj také skutočnosti, ktoré reálne neboli

obsahom odôvodnenia sťažnosti z 20. januára 2017. Konkrétne išlo o tvrdenie, že „*Obvinený... spochybnil dôvod väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. V tejto súvislosti uviedol, že práve jeho vzatím do väzby nemôže plniť zákonom určenú vyživovaciu povinnosť.*“. Z materiálneho hľadiska (z ktorého ústavný súd pristupuje k posudzovaniu prípadného zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľov orgánom verejnej moci) však táto okolnosť nemala žiaden relevantný negatívny dopad na konečný verdikt krajského súdu. To, že sa v odôvodnení rozhodnutia súdu druhého stupňa takáto diskrepancia vo vzťahu k obsahu odôvodnenia opravného prostriedku sťažovateľa vyskytla, samo osebe nedosahuje intenzitu nevyhnutnú pre prípadnú konštatáciu ústavne neprípustného zásahu do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu. Inou by bola situácia, keby ťažisko rozhodnutia o väzbe sťažovateľa stálo na vyvracaní a vyvrátení tvrdenia, ktoré sťažovateľ v opravnom prostriedku ani neuviedol. Takáto situácia však v danom prípade nenastala, keďže medzi krajským súdom nesprávne uvedenou argumentáciou sťažovateľa a samotným výsledkom konania a rozhodnutia o jeho sťažnosti zjavne absentuje takáto priama príčinná súvislosť.

31. Ak sťažovateľ napadnutému rozhodnutiu krajského súdu vytyka to, že sa druhostupňový súd jeho argumentáciou dostatočne, resp. vôbec nezaoberal, najmä pokiaľ išlo o tvrdenie, že opätovný výsluch svedkyne poškodenej (manželky sťažovateľa) v priebehu vyšetrovania (10. januára 2017) mal v podstate preukázať, že skutok, pre ktorý je trestne stíhaný, nespáchal, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej vyslovil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka (m. m. III. ÚS 209/04).

32. Krajský súd síce v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dôkazný prostriedok, na ktorý sťažovateľ v sťažnosti poukazoval (výpoveď svedkyne – poškodenej z 10. januára 2017) podrobne nevyhodnocoval, avšak je zrejmé, že akceptovaním rozhodnutia súdu

prvého stupňa sp. zn. 2 Tp 4/2016 z 18. januára 2017 sa stotožnil s jeho odôvodnením v tejto otázke. Okresný súd k tomu uviedol:

„Ani po uvedenej výpovedi svedkyne [REDAKOVANÉ] nie je dôvodnosť podozrenia, že stíhaný skutok spáchal obvinený, zoslabená alebo vyvrátená do tej miery, že trestné stíhanie je ďalej neudržateľné. Je potrebné zdôrazniť, že v tomto štádiu konania nie je pre väzobné stíhanie potrebné, aby spáchanie skutku obvineným bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané. Vyžaduje sa dôvodnosť podozrenia, že sa uvedeného skutku dopustil. Súd pripomína, že prejednáváná trestná vec sa naďalej nachádza v štádiu vyšetrovania, ktoré nebolo skončené. Súd teda v tomto štádiu konania neprijíma záver o vine či nevine obvineného, pretože tým by nahradil úlohu súdu po prípadnom podaní obžaloby v uvedenej trestnej veci na súd. Uvedený záver platí obzvlášť v situácii, kedy vyšetrovanie ukončené nie je. V danom štádiu konania neprináleží súdu hodnotiť výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] v rozsahu, ktorý presahuje rámec skúmania, či trvajú podmienky väzobného stíhania. Pre účely väzobného stíhania je rozhodujúce, že obvinený zo spáchania skutku je aj naďalej usvedčovaný výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ], matky maloletého dieťaťa. V prípade, ak by na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obvinený do odchodu zo spoločnej domácnosti si plnil vyživovaciu povinnosť riadne, neznamená to zároveň, že trestné stíhanie za prejednávany skutok je dôvodné. Doposiaľ zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že obvinený neplnil vyživovaciu povinnosť ani po odchode zo spoločnej domácnosti v období od mája 2016 do vzatia do väzby (december 2016) a preto aj za uvedené obdobie sú splnené znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona. Súvisí to práve s povahou prejednávanej trestnej činnosti, pretože v prípade trestného činu podľa § 207 Tr. poriadku ide o pokračovanie v konaní až do doby vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa alebo odobratia sa súdu druhého stupňa na záverečnú poradu, pokiaľ páchanie skutku nie je uzavreté na základe inej skutočnosti (napr. vzatia do väzby). Inými slovami, obvinenému sa kladie za vinu spáchanie skutku za dobu aj po vznesení obvinenia do jeho vzatia do väzby... Okolnosti, na ktoré poukazuje obvinený v žiadosti o prepustenie z väzby, budú preverené v prípravnom konaní orgánmi činnými v trestnom konaní. Obvinený síce na jednej strane poukazuje na to, že matka maloletého dieťaťa odmieta od neho prijať výživné, avšak súd upozorňuje, že k tejto udalosti malo dôjsť jednorázovo a v to v júli 2016, kedy mal obvinený zaslať výživné 50 -

eur (v zápisnici o výsluchu svedkyne je v ďalšej odpovedi uvedená suma 5,- eur, takže nie je zrejmé, či ide o čiastku 50 alebo 5 eur). Obvinený netvrdil a nebolo to ani preukázané z obsahu vyšetrovacieho spisu, že sa pokúsil za obdobie od jeho odchodu z domácnosti do vzatia do väzby riadne... platiť súdom určené výživné k rukám matky maloletého dieťaťa, ktorá ho odmietla prijať.“

33. Je evidentné, že konajúce všeobecné súdy (najmä okresný súd a prijatím jeho záverov aj krajský súd) neopomenuli sťažovateľom uvádzané dôvody. Práve naopak, v tomto konaní o osobnej slobode sťažovateľa mu bolo zrozumiteľne predstreté, ako na jeho argumentáciu nazerali a aké závery k nej prijali, a to s dostatočne presvedčivým odôvodnením.

34. V rámci svojich oprávnení ústavný súd (keďže nie je súdom skutkovým a neprislúcha mu hodnotiť dôkazy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní alebo všeobecnými súdmi) po preskúmaní všetkých sťažovateľom predložených argumentov uzatvára, že napadnuté uznesenie krajského možno považovať za dostatočne odôvodnené, a teda ústavne udržateľné, keďže v spojení s ďalším, obsahom sťažovateľovi známym rozhodnutím (okresného súdu), tvoriacim súčasť rozhodovania o osobnej slobode, dáva jasné, zrozumiteľné a určité odpovede na relevantné otázky týkajúce sa opodstatnenosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľa, resp. potreby jej pokračovania. Je evidentné, že krajský súd primerane vyhodnotil dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa, ako aj existenciu dôvodov väzby sťažovateľa, a to tak útekovej, ako aj preventívnej.

35. Pri realizovaní svojho prieskumu teda ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd danosť dôvodov väzby a nevyhnutnosť jej ďalšieho trvania odôvodnil síce stručne, ale primerane. Sťažovateľove námietky uvedené v sťažnosti ústavnému súdu v tomto svetle neboli spôsobilé spochybniť záver krajského súdu ani o pretrvávaní dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku a ani o potrebe jej ďalšieho trvania. Pozbavenie osobnej slobody z týchto dôvodov je pritom legitímne, slúžiace na zabezpečenie účelu trestného konania vyjadreného v § 1 Trestného poriadku.

36. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že uznesením krajského súdu č. k. 1 Tpo 9/2017-77 z 31. januára 2017 nemohlo dôjsť k zásahu do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a ani do práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru, preto sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

37. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2017